

2. HARRY DE HAAI

Harry de Haai
verdraagt geen lawaai.
Met zijn piepkleine oren
kan hij mijlenver horen.
Elk gefluisterd woord
heeft Harry meteen gehoord.
Ruisend koraal?
Harry háát dat kabaal!
Een potvis die strandt,
gruwel en grom, zo irritant!
Maar het ergste van al,
is het krabbenfestival.

Zoveel lawaai, alle dagen,
Harry stopt niet met klagen.
Hij heeft het gehad,
is het geroezemoes zat.
Dat drukke gedoe,
het maakt hem doodmoe.
'Neem wat vakantie, ga lekker op reis!'
zegt zijn buurman Piet Pladijs.
'Weet je waar jij eens heen moet gaan?
Naar de **STILLE** Oceaan!'

Harry's hart gaat wild tekeer,
zijn haaienstaart zwiept heen en weer.
Een zee zonder kabaal?
Dat willen we toch allemaal!
Haai Harry pakt een tas,
graait naar geld onder zijn matras
en zoekt de wonderlijk stille plas.

Na een lange tocht,
net voorbij de achtste bocht
ziet Harry eindelijk een bordje staan:
‘Welkom in de Stille Oceaan!’
Aan een lokale kreeft
vraagt Harry heel beleefd
waar er iets te eten valt.
Meteen heeft Harry het verknald.
De kreeft is boos en sist:
‘Meneer is zeker een toerist?
Luister naar mijn goede raad,
wij houden niet van dat gepraat.
Van nu af aan moet je **zwijgen**,
als je een visum wil krijgen.’

Harry slikt zijn woorden in,
geeft geen kik, verroert geen vin.
In de oceaan zonder geluid
houdt hij het niet lang uit.

Raar maar waar, Harry mist het lawaai.
Zelfs voor een haai is het hier saai.
Met zijn tasje op zijn rug
zwemt hij vinnenvlug terug.

In de verte ziet hij Piet Pladijs
die vrolijk naar een stoeltje wijst.
'Harry, ouwe zemelaar!
Er staat een zitje voor je klaar.
Hou je vinnen op je oren,
want zo meteen beginnen de krabbenkoren!'

Mopperend gaat Harry zitten.
Hij begint meteen te vitten
op de warmte en het zitcomfort,
vindt dat er overal wat aan schort.

‘Zeg Harry, hoe was je reis?’
vraagt buurman Piet Pladijs.
Harry kijkt hem nukkig aan.
‘Geen bal vond ik er aan,
ze mogen hem hebben, die Stille Oceaan.’

**Je kent mij toch, Piet,
te veel stilte verdraag ik niet.’**

